

N.º 3 (c) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquix

Suplement d'EN PATUFET

EN PEPET VA DE CAMI...

I en veure el pagès, diu: —Calla,
jo no he vist mai com es dalla!

Ayuntamiento de Madrid

—I a fe que ha de sê una cosa
extremadament curiosa.

—Curiosíssima, per Zeus!
(el pagès li dalla els peus).

—Noi, que fina va la dalla!
(ara les cames li talla).

Cada cop li lleva un xic
com a un embotit de Vic.

I de rodanxa en rodanxa
arriba fins a la panxa.

Ell ni menys se n'ha adonat
i diu: —Noi que m'ha agradat!

Els tres nans del bosc

(Traduït de l'alemany)

VEUS aquí que una vegada hi havia un vidu i una vídua, i cada un d'ells tenia una filla. Les dues nenes eren molt amigues, anaven juntes a passeig i de tornada entraven a casa de la vídua.

Un dia, digué la vídua a la filla del vidu:

—Digues al teu pare que jo voldria casar-me amb ell. Llavors, et tractaria millor a tu que a ma filla. Tu beuries sempre llet i ella aigua.

La nena va arribar a casa seva i va contar al seu pare el que li havia dit

la vídua, i el bon home va preguntar-se:

—¿Què tinc de fer? Si bé el casament és una alegria, també em portarà penes.

Per fer-lo decidir, a la sort, va donar a la seva filla una sabata, en la qual hi havia un forat a la punta, i va dir-li:

—Penja-la al sostre i vés-hi tirant aigua; si arribes a omplir-la, em casaré, sinó, no.

La sabata va omplir-se, i l'home va casar-se.

L'endemà del casament, en llevar-se les nenes, veieren que al costat de la filla del vidu hi havia un vas de llet, i al costat de la filla de la vídua un vas d'aigua. Al segon dia tenien un vas d'aigua totes dues, i al tercer el vas de llet estava al costat de la filla de la vídua, i el vas d'aigua al costat de la filla del vidu.

La dona començava a mirar malament la fillastra, que era bona i for-

mosa, mentre que la filla vertadera era antipàtica i lletja.

Un dia que feia molt de fred, a causa de la gran nevada que havia caigut, la marastra va donar un cistell a la filla del vidu, i va dir-li:

—Agafa aquest cistell i vés al bosc a buscar maduixes.

—Ave Maria Puríssima!—digué la noia—. A l'hivern i amb aquest fred no se'n troben de maduixes. A més, vaig quasi sense vestit, i em gelaré.

—Desobedient!—va replicar la marastra—. Aquí tens un rosegó de pa, i no tornis a casa sense el cistell ple de maduixes.

La nena va posar-se trista, perquè pensava: «A fora em moriré de fam i de fred i no podré tornar.» Però va obeir, i se'n va anar al bosc, que estava tot nevad i no es veia ni una mata verda. Al cap d'una estona de caminar, veié una caseta, al peu de la qual hi havia tres nans. Ella primer va tenir un xic de por, però els nans la feren entrar, perquè reposés i s'escalfés a la

vora del foc. Un cop escalfada de mans i peus, la nena va posar-se a menjar el pa que li havia dat la seva marastra. Ells li'n demanaren un xic i ella els en va donar més de la meitat.

Llavors, un dels nans va preguntar-li què buscava amb aquell fred i amb aquell vestidet tan esparracat.

—Ai!—respongué la nena—. Tinc d'omplir aquest cistell de maduixes i no puc tornar a casa que no el tingui ple.

Els nans li varen donar una escombra, dient-li:

—¿Vols escombrar la neu?

La nena va posar-se de seguida a escombrar la neu, i els nans varen dir-se entre ells:

—¿Què li donarem perquè és tan obedient i tan bona, que fins ens ha donat la meitat del seu esmorzar?

El primer va dir:

—Jo vull que cada dia sigui més formosa.

El segon digué:

—Jo li concedeixo que cada vegada

que obri la boca per parlar li caigui una moneda d'or de la boca.

—Jo—va dir el tercer—li concedixo que arribi a ésser reina.

Un cop la noia va tenir la neu escombrada, començà a trobar maduixes per tot arreu, amb gran alegria dels nans.

Un cop va tenir el cistell ple, se'n va anar a casa seva, però en arribar i dir la primera paraula, li cau una moneda d'or de la boca. Llavors va contar tot el que li havia passat amb els

nans, pel qual la germanastra va agafar enveja, i volgué també anar al bosc. La seva mare no ho volia perquè feia massa fred, però tant s'hi va empenyar, que va accedir, fent-li posar abans un vestit de pells, i donant-li mantega i ensiamades pel camí.

La noia va anar al bosc, i de dret cap a la caseta dels nans. Aquests se la miraven, però ella ni tan sols va saludar-los, i s'assegué de seguida vora el foc i menjant-se les ensiamades amb mantega.

Els nans li van dir:

—Dóna'ns alguna cosa.

—No—va respondre ella—. La mare m'ho ha donat tot per mi.

Els nans li van donar una escombrec perquè treïés la neu.

—Escombrec vosaltres—va dir la noia—. No sóc pas la vostra criada.

Ells, aleshores, varen dir-se:

—¿Què li regalarem perquè ha estat tan mal creient i no ens ha volgut convidar?

El primer va dir:

—Jo vull que cada dia sigui més lletja.

El segon va dir:

—Jo vull que a cada paraula que digui li caigui un llangardaix de la boca.

—Jo—va dir el tercer—vull que mori de mort violenta.

La noia continuava buscant maduixes, i com que no en trobava, se'n va entornar a casa seva tota trista. En arribant, va explicar-ho tot a la seva mare, i a cada paraula que deia li queia un llangardaix de la boca.

La marastra s'estranyava de què cada dia la seva filla es tornés més lletja, i en canvi l'altra més formosa. Per li, un dia, per acabar amb ella, li va donar una destreal, dient-li que anés al riu gelat, fes una cova i s'hi fiqués dintre. Mentre estava fent la cova, veié venir una gran carrossa en la que hi anava el rei. Aquest va preguntar-li:

—¿Qui ets i què fas aquí?

Ella va respondre:

—Jo sóc una nena abandonada.

El rei va compadir-se d'ella, i veient que era tan formosa la convidà a anar amb ell al palau, i ella accedí gustosa, perquè no tenia cap mirament en abandonar la seva marastra.

Pujà, doncs, al cotxe, i al cap de poca estona arribaren al palau. El rei va enamorar-se tant de la noia, que va decidir casar-s'hi, i així ella va esdevenir reina, tal com havien promès els nans, i al cap de poc temps va tenir un nen ros com un fil d'or, amb gran alegria del rei.

Quan la marastra va saber tot això, va anar al palau amb l'excusa de fer companyia a la reina, i un dia que aquesta estava adormida, ella i la seva filla van agafar-la, l'una pel cap i l'altra pels peus, van obrir la finestra i van tirar-la a baix, dintre un riu que passava per sota. Un cop això fet, la filla de la marastra va posar-se al lloc de la reina.

El rei no sospità res, però en voler parlar amb la reina, la marastra li va dir-li:

—Silenci, que dorm i té molta febre.

L'endemà, el rei va conseguir parlar amb la reina, però a cada paraula que aquesta deia li queia un llangardaix de la boca, i en preguntar el motiu, la marastra va respondre que era cosa de la febre i que ja li passaria.

A la nit, el rei veié venir un cigne nedant pel riu, que va preguntar-li:

—¿Què fas, rei? ¿Com està el meu nen?

—Dorm al seu lletet—va respondre el rei.

El cigne llavors va anar on era el nen, va donar-li el pit, va gronxar-lo i se'n va entornar nedant. Això va fer-ho durant tres dies, i a l'últim va dir al nen:

—Mira, digues al rei que em doni tres cops d'espasa.

La criatura va dir-ho al seu pare, aquest féu el que havia dit el cigne, i es convertí aquest en la reina, sana i bona com abans.

El rei tingué una gran alegria, i

féu am
la mara

—¿Q

Ella

—A

bóta, an

tira mu

—Ha

—va di

I aix

padores

—Esc

—Sí

—Do

el duro

féu amagar la reina. Llavors va dir a la marastra:

—¿Què mereix un criminal?

Ella respongué:

—A un malvat se'l posa dintre una bóta, amb claus sortints enfora, i se'l tira muntanya avall fins al riu.

—Has pronunciat la teva sentència —va dir el rei.

I així van morir mare i filla, usurpadores de la felicitat de la reina.

E. S. I LL. *Trad.*

—Escolti: ¿té canvi d'un duro?

—Sí senyor.

—Doncs, doni-me'l, que li donaré el duro.

VERSOS DE RIURE

EXAMEN D'ANATOMIA

—Li proposaré un exemple
per fer la qüestió més clara;
si ara a vostè li donessin,
al capdavall de l'espatlla,
una puntada de peu,
en la regió lesionada,
¿de quins músculs es doldria?
—Dels de la mà dreta. —I ara!
—De resultes, sí senyor,
del tanto que li clavava
a aquell que m'hagués donat
la guitza de què em parlava.

NYIO

JEROGLIFIC

MITJA

MITJA

MITJA MITJA MITJA

UNA GERMANETA DE LA CARITAT

1 El
—A
2 Veja
carrer
—N

3 —I
—N
4 —N
que
—Ta

1 El doctor Filoxera: —¿Com anem?

—Aí! Pitjor que ahir, senyor doctor.

2 Vejam. ¿Està content de viure en aquest carrer?

—No hi tinc res a dir, per ara.

3 —¿I de la portera tampoc té cap queixa?

—No, senyor doctor.

4 —¿No hi ha cap veí que mogui escàndol que el molesti?

—Tampoc.

5 —¿Tenen l'aigua suficient?

—Per ara tot marxa a l'hora.

6 —¿I no pensa anar-se'n d'aquest barri?

—Per ara, no senyor.

7 —Així vol dir que n'està content.

8 —Escolti, doctor: ¿Per què me les fa totes aquestes preguntes? ¿Que potser té por de què pateixi del cor?

—No. Però com que el mes vinent tindran ganes de canviar de pis...